

טיול בגן עדן

הקדמה

ברור מאד שה' מביא אותנו לסוף העולם כפי שאנחנו מכירים אותו. זה לא קל לקבל את זה, רוב האנשים לא רוצים לדעת, מסרבים להבין את זה, אבל זו עובדה. והעובדה הזו, לאט לאט, נעשית ברורה יותר לכל האנושות. ה' שולח לנו מסרים ואזהרות בכל מידי דרכים, יש אסונות שלא נדע בהרבה בתים, מחלות קשות המביאות להרבה סבל עד שהבן-אדם מסתלק מהעולם הזה ומתחיל את החיים האמיתיים בעולם האמת. יש בעיות משפחתיות הנגרמות מסיבות נפשיות, יש סתם בעיות נפשיות של אנשים שלא מוצאים את עצמם. יש אלימות, יש מלחמות.

הסתכלתי לשמים וצעקתי: "אלוקים, אלוקים, תעזור לי, תעזור לי". הסתכלתי על המצבה ושוב אני צועקת: "סבתא, סבתא, אני מתחננת, אני רוצה לחזור בתשובה", למה צעקתי את המילה "תשובה" אני לא יודעת, אפילו לא ידעתי מה זה תשובה. וככה אני שוכבת בוכה ובוכה בלי מילים עד שנרגעתי. אני חוזרת לאוטו וכל הדרך חזרה הביתה יורדות לי דמעות. ואני חושבת - מה כבר סבתא שלי יכולה לעשות, איך היא יכולה לעזור לי, מה היא יכולה לבקש מה' עלי? אני מגיעה הביתה, נכנסת לחדר שאף אחד לא יראה ואני ממשיכה לבכות, ואני בוכה ובוכה, כבר לא ידעתי על מה אני בוכה.

וככה משך כמה ימים, אני ממשיכה בעבודה בשדות, בקניות ובעבודות הבית. אחרי שלשה ימים סבתא שלי באה אלי בחלום, היא קוראת לי בשמי ואומרת לי: "שמעתי את הצעקה שלך, מלמעלה אני אעזור לך, את תחזרי בתשובה". אני קמה בבוקר ואומרת לעצמי - מה כבר סבתא יכולה לעזור לי? לא כל-כך האמנתי לזה.

המלאכים באים

החיים ממשיכים כרגיל ואחרי פחות מחודש, בצהריים אני רוחצת כלים במטבח ומרגישה פתאום עייפות כזו, הלכתי לישון. אני שוכבת במיטה ופתאום אני רואה כי מהתקרה יורדים שבעה מלאכים לבושים מראש ועד לכף רגל עם לבוש בצבע אפור בהיר כזה, את הפנים שלהם אני לא רואה, רק את הידיים. המלאכים יורדים ונעמדים סביבי, שני מלאכים עומדים ליד ראש המיטה, שני מלאכים עומדים למרגלות המיטה, מלאך אחד עומד בצד ימין, מלאך אחד בצד שמאל ומלאך אחד מרחף מעל המיטה. הם אומרים לי - "באו לקחת אותך לעולם של מעלה" ואני לא יכולה להגיד להם כן או לא, אני לא יכולה להגיד כלום.

לא הרגשתי כאב, אבל הייתי מבוהלת ולא הבנתי מה קורה איתי. שני מלאכים אווזים בידי ולאט לאט אני מרגישה שאני יוצאת מתוך הגוף, אני מרחפת ליד התקרה ואני רואה את הגוף שלי נמצא על המיטה. אני רוצה לחזור לגוף שלי ואני לא יכולה. אנחנו עוברים דרך התקרה ואני רואה את עצמי מרחפת מעל המושב, וכל הזמן המלאכים מלווים אותי ושומרים עלי. הגענו למערת המכפלה - נכנסנו פנימה (זהה חדש פרשת לך לך: הפתח הראשון שהנשמה עוברת בעת יציאתה מן הגוף היא דרך מערת המכפלה, שם נקברו אדם וחיה, האבות והאמהות, וכן כל התפילות שלנו עולות למעלה דרך מערת המכפלה).

הערות

- כמה הערות לגבי העולם למעלה שראוי לציין לפני שממשיכים:
- 1) בעולם הזה יש זמן, הולכים ממקום למקום, עולים ויורדים במדרגות - וזה לוקח זמן, לפעמים דקות, לפעמים שעות. בעולם למעלה הכל רץ מהר, קופצים ועפים ממקום למקום ללא זמן. למעלה אין שעונים.
  - 2) בעולם הזה, הנשמה שלנו מוגבלת ע"י הגוף הגשמי שלנו, למעלה אין גוף גשמי, יש גוף רוחני והנשמה לא מוגבלת, בעולם הזה אנחנו רואים רק מה שנמצא מול העיניים שלנו, למעלה הנשמה רואה לכל הכיוונים בבת-אחת. בעולם הזה, כאשר קוראים ספר - קוראים מילה אחרי מילה, משפט אחרי משפט, למעלה קוראים את כל הדף בבת-אחת, גם אין צורך במשקפיים...
  - 3) הדיבור - כאן אנחנו מדברים מילה אחרי מילה, למעלה זה כמו טלפתי, המחשבה "עוברת" במהלך אחד, ישר מראש לראש, והכל מדויק, ברור ומובן, אין דבר כזה "לא הבנתי".
  - 4) בעולם העליון - הכל ברור ומובן, אין שאלות ואין למה, כאן בעולם הזה עם השכל שלנו, עם הגוף שלנו, עם הדמיונות והיצר הרע שלנו - קשה לנו להבין את האמת. כשהנשמה יוצאת מהגוף - היא מבינה את הכל, אין שאלות, הכל ברור - ברור שיש בורא לעולם, ברור שיש עולם הבא, בעולם הזה אנחנו רק אורחים, עולם האמת הוא נצחי. וברור שיש דין ויש דיין. השפע, הכוחות, היכולת, החשיבה - של הנשמה בגוף הרוחני שלה (לא בגוף הגשמי) זה משהו מדהים, אי אפשר לתאר את זה.

המנהרה

ואז נכנסנו למנהרה כמו בצורת שרוול, המנהרה ארוכה ארוכה בצבע אפור שחור, ואני עפה בתוכה. מלאך אחד מוביל בראש, שני מלאכים אחריו ליד הראש שלי, מלאך אחד אווהו בידי הימנית, מלאך אחד אווהו בידי השמאלית ושני מלאכים אחריו. עפנו עד שהגענו לסוף המנהרה, בסוף המנהרה היה עיגול גדול ויפה פמו השמש עם אורות בכל מיני צבעים, צהוב, כתום, הצבע הסגול היה

יש מצבים בלי-סוף אשר מביאים את האדם להבין שהעולם שלנו עומד לקרוס. בין הדברים ישנם אסונות טבע - אף פעם לא היה מצב של 4,000 רעידות אדמה בשבוע (בטבריה היו כ-100 רעידות אדמה, פרסמו רק את אלה שהורגו). אמנם היו בעבר רעידות אדמה - אבל לא במספרים כאלה. יש הרי געש שמתפרצים כל הזמן, ישנם הרי געש בתוך האוקיינוסים אשר התפרצותם גורמת לחימום הימים ולמותם של מיליוני דגים אשר מגיעים לחופים. מצבים לא פשוטים וזה לא קל. היה השבוע אסון באיטליה - גשר גדול וענק קרס. אלפי מכוניות ומשאיות עוברות עליו מידי יום ופתאום הוא נפל, בלי סיבה נראית לעין, פשוט נפל. בינתיים חולצו עשרות גופות מבין ההריסות. אומרים שהגשר נפל בגלל שלא היה בנוי טוב, וזה שקר, זאת לא הסיבה. הסיבה היא שהעולם, כדור הארץ - משתנה, יש בולענים ענקיים שנפערים פתאום - ואחד מהם נפתח מתחת לגשר... (כל העולם הוא גשר צר מאד... והעיקר לא לפחד כלל...), מאות אנשים בשנים האחרונות מתו מפגיעת ברק - אף פעם לא היה כזה דבר.

עוד דבר מעניין, בדיקת אמתול "נאסא" (סוכנות החלל של ארה"ב) שלחה חללית לכיוון השמש לבדוק מה קורה עם השמש, ואיפה ניבירו? ליד השמש! (ניבירו - מערכת מיני-שמש אשר תעבור ליד כדור-הארץ וגורמת לאסונות טבע רבים - רעידות אדמה, התפרצויות הרי-געש, שרפות, בולענים, עליית הטמפרטורה, שיטפונות וכו'. ראה הזוהר הקדוש שמת דף ז' ע"ב - יקום מצד מרחק פוכב אָדוּ לוחט כָּל הַגְּוִיִּם, וְשִׁקְעָה כּוֹכְבֵי אֲחֵרִים שְׁפּוֹכְבִים אוֹתוֹ הַפּוֹכְבִּים... וְקָל גְּנֵי הָעוֹלָם רֹאִים"). אנחנו בסוף, ה' שולח לנו מסרים בכל מיני צורות חוץ מאסונות-טבע. גם האוטוסיסטים נשלחו בשביל זה. ישנם אנשים שעברו את החוויה של מוות-קליני - עולים למעלה לעולם הבא ושם רואים את האמת. ונותנים להם לחזור ולספר מה קרה, וזה חלק מהתיקון שלהם. יש הרבה מימדים למציאות, והעולם הבא הוא אחד מהם והוא קרוב אלינו, לכן זה קל יותר למי שיש מוות-קליני להגיע לשם ולחזור. ישנם עשרות אנשים שעברו חוויה כזו והסיפורים שלהם מאד דומים אחד לשני, אפילו גויים כתבו על זה, אבל אצל היהודים זה הרבה יותר חזק והרבה יותר מרשים. וזה מה שיש לנו עכשיו, המעשה המתואר כאן הוא אמת לאמיתה, תקראו, תחזקו כי זה באמת האמת.

אני מברך אתכם שנחזור כולנו בתשובה, אפילו אם אנחנו חושבים שאנחנו הצדיקים הכי גדולים, תמיד ישנו היצר הרע הכי גדול, ואם הבן-אדם יותר מידי מרוצה מעצמו - גם על זה צריך לעשות תשובה - אפילו אם האדם עושה את כל המצוות. ואז כולנו נזכה להגיע למצב שאנחנו עושים תשובה אמיתית, ונזכה לקבל משיח צדקנו ברחמים ובשמחה ושנזכה לעולם הבא של משיח ומעבר לזה. דניאל. אלול תשע"ח

לפני

סיפור המעשה היה לפני 25 שנה, אבל לא אשכח אותו כל ימי חיי. נולדתי ביום שבת שהיה ביום כיפור לפני כ-60 שנה. גדלתי במושב חילוני במשפחה מסורתית, מדליקים נרות שבת, בחגים הולכים לבית הכנסת, חוגגים ליל סדר וכו'. התחנתי ונולדו לנו 3 ילדים. היה לנו משק גדול עם עשרות דונם של מיני פירות וירקות, והייתה לנו פרנסה בשפע, היה לנו הכל, לא היה חסר לנו כלום. אני זוכרת את עצמי נוסעת על הטרקטור בין השדות שהשתרעו לכל האופק. אבל למרות שמבחינה גשמית היה לנו הכל, הרגשתי שאין לי כלום. משהו בתוך הנשמה לא נתן לי מנוח, משהו היה חסר לי ולא ידעתי מה. היה לי עצוב, לא היתה לי שמחה ולא ידעתי למה אני לא מאושרת.

יום אחד אני נזכרת בסבתא שלי ז"ל שהייתה דתיה חרדית, אני לוקחת את האוטו, לא אומרת לאף אחד ונוסעת לבית העלמין בו היתה טמונה סבתא. לא היה שם אף אחד, אני שוכבת על המצבה של סבתא שלי וצועקת בכל הכוח: "סבתא, סבתא, תעזרי לי, אני לא מאושרת", ואני שוכבת שם, בוכה בלי הפסקה.

בולט יותר מיתר הצבעים, זה היה יפה כזה כמו שמש שוקעת.

כאשר נמצאים במקלחת – צריכים לסגור את החלון כי השמים מסתכלים. כשיוצאים לטיול, צריכים לשמור על צניעות בכל מצב. אנחנו צריכים לדעת – צניעות זה קדושה, צניעות זה מלכות, בת ישראל היא בתו של מלך מלכי המלכים – הקב"ה! אני ברוך ה' אף פעם בחיים שלי לא התאפרתי, לא יודעת למה, אין לי דברים כאלה בבית, אף פעם לא היה לי פורים על הפנים. ואחרי שהלבישו אותי, הובילו אותי לבית-דין של מעלה.

בית דין של מעלה

אני רואה בניין גדול בצבע לבן, על הבניין מעל הכניסה חרוטים בצבע ירוק המילים – "בית דין של מעלה". מדרגות ארוכות ורחבות מובילות אל הכניסה לבית הדין. עלינו במדרגות, בפתח היתה דלת כניסה גדולה ורחבה בצבע אפור, הדלת היתה פתוחה, אני ושתי הנשים שליוו אותי נכנסות פנימה.

ראיתי אולם גדול, ובאולם שולחן ארוך וגדול מכוסה במפה לבנה ומשני צדדיו ישבו 24 דיינים. הדיינים נראו כמו אנשים חרדים רגילים עם חליפות וחולצה לבנה, חלק היו זקן שחור וחלק עם זקן לבן, כולם חבשו כובעים. בראש השולחן ישב אב בית דין ולידו על השולחן היו משקל מאזניים גדול ופטיש. הוא סימן לי עם ידו להתקרב אליו, התקרבתי אליו, הוא דפק עם הפטיש על השולחן וזה עשה קול רעש גדול באולם, עד היום אני זוכרת את הרעש הזה. ואז הוא אומר: "בפה אחד החלטנו שאת חזרת בתשובה שלמה ולעולם אל תורידו את הבגדים האלה", והוא שואל אותי פעמיים: "את הבנת? את הבנת?". אני לא עונה כי היה לי ברור שאם כך למדו אותי בשמים, אז כך זה צריך להיות.

שני דיינים שישבו ליד השולחן, קמים ויוצאים מבית דין של מעלה, אני ושתי הנשים יוצאות אחריהם. שבעת המלאכים שליוו אותי קודם עומדים מחוץ לבית הדין, שני הדיינים ניגשו אליהם ודברו איתם. אני לא שומעת מה הם אומרים, אך אני מבינה שהדיינים אומרים להם לקחת אותי לראות עוד מקומות. לאחר מכן שני הדיינים עולים חזרה לבית הדין מעלה, שתי הנשים חוזרות לאותו שביל ממנו הגענו ואני נשארת עם המלאכים הלבנים והם אומרים לי – "אנחנו איתך כל הזמן, אל תפחדי, אנחנו לא עוזבים אותך עד שתביני את הכל", והם הוסיפו – "מפה אנחנו יורדים למטה, אין לנו רשות להכניס אותך לכל מקום, אך למקומות שאפשר להכניס איתך – ניכנס. אני שואלת "לאן אנחנו הולכים?" והמלאכים עונים "לכל מקום שניקח אותך ונראה לך – את תביני מה יש בכל מקום"

התחלת הטיול

המלאכים אחזו בידי ועפנו בקפיצה כלפי מטה, נחתנו בעדינות כמו ציפור. אנחנו נוחתים במקום שומם וחשוך, אין אף אחד, ושוב המלאכים אומרים לי – אנחנו איתך, אל תפחדי, אנחנו לא עוזבים אותך עד שתביני את הכל. אנחנו נכנסים למסדרון ארוך ורחב, הקירות והרצפה היו בצבע אפור, לאורך המסדרון ומשני צדדיו היו המון כניסות, הכניסות היו בצורה של חצי עיגול – כמו קשת.

המקום עם הגשר

המלאכים מכניסים אותי לכניסה הראשונה, אני רואה מקום כל כך גדול שאפילו את קצהו אני לא רואה. אני רואה גשר ענק בצבע ירוק, בתחילת הגשר היו הרבה מדרגות, והמלאכים אומרים לי – הגשר הזה הוא מקצה העולם ועד סופו. התחלנו לעלות על הגשר, המלאכים אווזים בידי ואנחנו מרחפים עד לאמצע הגשר. הם אומרים לי: תסתכלי למטה – זה העולם שלמטה, ופה אנחנו נמצאים בעולם למעלה. ועכשיו את נמצאת בעולם של מעלה.

אני מסתכלת למטה, מתחת לגשר היה כעין פתח, חלל עגול וגדול ומרחוק נראו נקודות אור קטנות והבנתי ששם זה העולם הזה, מסביב לחלל היתה הרצפה של המקום, היא נראתה כמו בטון, ואלפי אנשים, נשים וגברים מסתובבים למטה. אני שמה לב שכולם הם אנשים חילונים, ארשת עצובה על פניהם, כולם לבושים אותם בגדים – מכנס וחולצה בצבע אפור. חלק מהאנשים מנסים לעלות על הגשר ולהתקרב אלינו אך המלאכים הלבנים לא נותנים להם להתקרב. המלאכים הלבנים מסבירים לי: כל האנשים שנפטרים מהעולם שלמטה (מהעולם הזה) מגיעים למקום הזה והם בהמתנה לפני בית-דין של מעלה.

המלאכים מראים לי את התפילות שעולות מלמטה למעלה, הם אומרים לי להסתכל למטה ואני רואה חלל, כמו פתח ומתוכו עולים התפילות. מול עיני אני רואה שני ספרים גדולים. ספר אחד נפתח ומראים לי בתוכו את התפילות: שחרית, מנחה וערבית. הספר השני היה מהודר וכתוב עליו "ספר תהילים". אחרי שאני רואה את הספרים הם עולים למעלה, והמלאך מראה לי לאן הספרים עולים, ספר התפילות עולה למקום אחד וספר תהילים עולה למעלה לכיוון אחר. המלאך אומר לי: גבוה למעלה יושב דוד המלך ומקבל את כל קריאות התהילים

בסוף המנהרה אנחנו "נוחתים" ואני עומדת על רגלי. שבעת המלאכים שליוו אותי נכנסו לתוך האור וחזרו עם שבעה מלאכים לבנים. המלאכים האפורים חזרו למנהרה והמלאכים הלבנים אומרים לי – אין לך ממה לפחד, אנחנו לוקחים אותך לעולם העליון, למעלה. הם לוקחים אותי מתוך המנהרה ואנחנו נשאבים לתוך האור. זה לא נמשך הרבה זמן, רק כמה שניות עד שהרגשתי שאנחנו נוחתים.

הכניסה לגן עדן

אנחנו מגיעים למקום מאוד יפה, רגוע ושלו עם ריחות של בושם, אין מקום יפה כזה בעולם הזה, מסביב היו שדות ירוקים כמו דשא שהשתרעו לכל האופק, היה מאד שקט. מולי היה שביל רחב וארוך כמו שדרה בצבע לבן, בצד שמאל אני רואה ארבעה נהרות גדולים, אחד ליד השני, המלאך אומר לי את השמות שלהם ("וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקִיחַ אֶת הָאָרֶץ וְנָהָר יֵצֵא מִשָּׁם יִפְרֹד וְנָהָר יֵצֵא מִשָּׁם יִפְרֹד וְנָהָר יֵצֵא מִשָּׁם יִפְרֹד... פִּישׁוֹן, גִּיחוֹן, חֶדְקֵל וְפָרָת:" בראשית ב') אני מתכופפת אליהם, המים מאד צלולים וריחות הבשמים נובע מהם. אני שואלת את המלאכים איפה אנחנו והם אומרים – הגענו לגן עדן. בצד ימין אני רואה פתח גדול ומואר בצורת חצי כדור, אני שואלת מה יש שם ואומרים לי ששם יושבים צדיקים ולומדים תורה. אנחנו ממשיכים ללכת בשביל הלבן ובאות לקראתנו שתי נשים, הן לובשות כעין לבוש כזה שעוטף אותן בכל הגוף מהראש ועד לרצפה. המלאכים הלבנים מוסרים אותי לשתי הנשים האלה והן אומרות לי – מכאן אנחנו מלוות אותך. וכל הזמן יש באוויר ריח של בשמים שאין כמוהו בעולם הזה.

מקווה טהרה של עולם האמת

הנשים לוקחות אותי לבניין גדול וגבוה, על הבניין כתוב למעלה "מקווה טהרה של עולם האמת". בפתח המקווה עומדת בלנית והיא אומרת לי – אני מטבילה אותך, היא מובילה אותי פנימה למקווה הטהרה ומטבילה אותי שבע פעמים. אחרי הטבילה היא מסבירה לי איך עושים את הבדיקה כל יום ואומרת לי: מכל בדיקה שאת עושה – נוצר מלאך לבן ומי שלא טובלת במקווה טהרה – יש עליה ריח של טומאה. גם למדתי כי מי שהולכת למקווה ולא עושה מה שצריך לעשות – הטהרה נכנסת למים, אבל לא עשו לה טהרה בשמים. בתוך המים הקדושים יש מלאכיות לבנות והן יודעות בדיוק אם זה כן או לא, אם יש ספק ואפילו קטן, עדיף לטבול פעמיים. אחרי הטבילה, שתי הנשים שליוו אותי קודם, מושיבות אותי על כסא וגוזרות לי את השערות, היו לי שערות ארוכות והן גזרו לי קצר קצר את כל השערות. שאלתי אותן – למה אתן גוזרות לי את השערות? והן אמרו לי: כל שיערה שיוצאת מאשה מושך עליה דינים. (מותר לגזור את השער בהסכמת הבעל בלבד!)

הן קשרו לי מטפחת בצבע אפור שקט ואמרו: אשה ששמה גרביים ולא שמה מטפחת על הראש – זה כאילו שהיא לא שמה שום-דבר. הן הראו לי איך קושרים את המטפחת, המטפחת היא בצורת מרובע, מחזיקים בשתי פינות מנוגדות של המטפחת, מרימים את הידיים ומקבלים צורת משולש, מעבירים את הפינה התחתונה מעל הראש לאחור ועוטפים את הראש, עם היד הימנית האוחזת בפינה הימנית של המטפחת אנחנו עושות סיבוב שלם – ומקיפים את הראש מאחור ליד העורף, אוזן שמאל, למעלה ויורדים חזרה לכיוון העורף, אותו דבר בכיוון ההפוך עם היד השנייה ועושים קשירה רגילה ליד העורף.

מאז אני מקפידה מאד על מטפחת, שלא תצא אפילו שיערה אחת. מלבישים אותי בגרביים עבות בצבע שחור. הנשים אומרות לי – מטפחת וגרביים זה הולך יחד, ומי שלא הולכת עם גרביים ומטפחת – זה מושך עליה דינים. מלבישים אותי בחציאת רחבה וארוכה עד סוף הרגליים, חולצה רחבה מכופתרת עם השרוולים ארוכים עד כפות הידיים, ואחרי שהיא סוגרת את הכפתורים בקצות השרוולים וסוגרת לי את הכפתור העליון בחולצה שהגיע כמעט עד סוף הגרון, היא אומרת לי – לעולם אל תפתחי את הכפתור העליון, אפילו בבית כי אפילו הקירות בבית מעידים בשמים על הצניעות שלנו. נעלו לי נעליים סגורות שטוחות וללא עקב, ואומרות לי – אסור ללכת עם נעליים פתוחות, שלא יראו את האצבעות של הרגליים. תמיד ללכת עם נעליים סגורות.

הסבירו לי את הכל בפרטי פרטים איך אשה צנועה צריכה להתנהג ולהתלבש. לימדו אותי הנהגות קדושה, חלק מהדברים שאני זוכרת – אסור לבת-ישראל להיות לבד במקום סגור עם גבר אחר (הלכות יהוד), כאשר קונים בחנות – לא מעבירים את הכסף או העודף מיד ליד אלא מניחים על הדלפק (איסור נגיעה), לאשה אסור להתכופף בצורה לא צנועה, אלא לרדת ישר ע"י כיפוף הברכיים בצורה שלא מבליטה את צורת הגוף, כאשר יושבים לא מרימים רגל על רגל, לא לנענע את הגוף בזמן הליכה, למעט בדיבור ורק לצורך ולא בקול רם. גם

אם לא – הם ישאירו אותה בשמים.

האשה קבלה על עצמה לתקן את ההתנהגות שלה להיות אשה יותר הגונה ויותר צנועה ואז אמר לה אחד המלאכים – אנחנו נעשה לכם חתונה פה וכולם יגידו אמון, כתבו לה כתובה חדשה, הלבישו אותה שמלה לבנה, החתן לבש בגדים לבנים, היה רב גדול עם זקן ארוך שערך את החופה עם כוס יין, החתונה הייתה כמו חתונה שאנחנו עושים בעולם הזה, עם חופה, כוס יין אבל בלי אנשים, היו שם רק מלאכים. נתנו לה את הכתובה ביד, ואמרו לה – אם את עושה עוד פעם את בעלך כמו שפן – אנחנו ניקח אותך למעלה.

כשעושים חתונה בעולם הזה של בעל ואשה ע"י חופה וקידושין – בשמים זה גם אותו דבר, באותו רגע שהחתן חותם על הכתובה – גם בשמים חותמים.

חזרת הביתה

אומרים לי - מאכן את חזרת חזרה, האם הבנת כל מה שראית? את צריכה לעשות כל מה שהראנו לך והסברנו לך את חייבת לעשות, כי אם לא, אז שלום. (הבנתי שאם אני לא אעשה מה שלמדו אותי לא אוכל לחזור לנג-עדן).

נכנסנו חזרה לאור הגדול ונשאבתי חזרה למנהרה ואני רואה את עצמי חוזרת לתוך הגוף שלי דרך האף. כל המעשה נמשך פחות משעה, הלכתי לנוח בשעה 2 בצהריים ואני מתעוררת בסביבות השעה 3 אחר הצהריים.

כשקמתי מהמיטה לא הבנתי מה קרה לי, מה ראיתי, הייתי מבולבלת לגמרי. אמרתי לעצמי למי אני אספר את זה, אף אחד לא יאמין לי. המשכתי את החיים הרגילים שלי כמו מקודם, לגדל את הילדים, לטפל בבית, קניות ועבודה בשדות. היו לנו כמה פועלים ואז היה לנו קטיף של מלפפונים. את הסוד הזה של מה ראיתי בשמים - שמרתי בליבי.

רק יותר מאוחר הבנתי שהקב"ה לימד אותי את הדרך להיות יהודיה אמיתית. מאחר וכל חיי גדלתי במקום חילוני ולא היית לי שום אפשרות ללמוד ולהבין איך בת ישראל צריכה להתנהג, איך לדבר, איך ללכת, איך לשבת, איך להתלבש. מה המשמעות האמיתית של עולם האמת ...

חשוב שכל אחד ידע – בשמים יודעים הכל הכל! כל מחשבה, כל דיבור כל מעשה, אפילו בלילה ובחדרי הדרים – אין נסתר מפני ה', הכל גלוי וידוע למעלה, אי אפשר לתאר את זה במילים... ("הקפתל פִּשְׁלֶשֶׁה דְּקָרִים וְאֵי אָתָּה בָּא לְיַדִּי עֲבָרָה - דַּע מַה לְמַעְלָה מִקֶּד, עֵין רוּאָה וְאֵין שׁוֹמֵעַת, וְכָל מַעֲשֵׂיֶיךָ בְּסֶפֶר נִקְבְּיוֹן" משנה אבות פרק ב')

נס רפואי

ואז יום אחד כשלושה חודשים אחרי המקרה אמא שלי חלתה במחלה, הרופאים אמרו שיש לה גרורות של המחלה בכל הגוף וצריך לעשות לה ניתוח. בזמן הניתוח ישבתי ליד חדר הניתוח ואמרתי "ריבוננו של עולם, אני מבקשת שתורפא את אמא שלי, בורא עולם, אני מבקשת לפניך, אני מתחננת לפניך שתורפא את אמא שלי". זו הייתה הפעם הראשונה שלי שאני מדברת עם הקב"ה. אחרי הניתוח חזרתי הביתה. בלילה בא אלי המלאך הלבן שליווה אותי בשמים ואומר לי: את זוכרת מה שהראנו לך? אם את רוצה שאמא שלך תבריא, תלכשי את הבגדים כמו שלמדנו אותך, תשמרי את השבת כמו שאמרנו לך, הראנו לך את הכל... ואז אמא שלך תהיה בריאה.

נסעתי לבקר את אמא שלי, היא הייתה מאושפזת בבית חולים רמב"ם, הרופא אמר כי אמא תצטרך לעבור כל יום טיפולים של הקרנות וכימי, התחילו להיות לי רגשי אשמה - בגלל שאני לא הולכת בצניעות אמא שלי "תלך" ח"ו, אז נסעתי לבני ברק וקניתי לי בגדים צנועים - מטפחת, גרביים וחצאיות ארוכות, התחלתי ללכת בצניעות לשמור שבת. הייתי נוסעת כל יום עם אמא לבית החולים בשביל הטיפולים שהייתה צריכה לקבל, אחרי שבועיים הרופא אומר – אין צורך לבוא כל יום לטיפול, תבואו כל שבוע.

אחרי שבוע אנחנו באים לבית החולים ואחרי הבדיקות הרופא אומר, אין צורך שתבואו כל שבוע, תבואו כל חודש, נראה לנו שהמחלה נעצרה, ממש נס-רפואי. אני כבר ידעתי שזה נס משמיימים בזכות הצניעות אבל לא אמרתי לרופא כלום. באנו לטיפול אחרי חודש, והרופא אומר תבואו כל חודשיים, אחרי חודשיים הרופא אומר: המחלה נעלמה כלא הייתה, זה נס-רפואי, אין לה שום דבר, היא בריאה לגמרי. אמא שלי נרפאה לגמרי וב"ה עד היום היא חיה, 25 שנה אחרי הניתוח, היא כבר בת 83 והיא הולכת, מתפקדת, עושה את כל עבודות הבית, בריאה לגמרי, ואני יודעת שהיא נרפאה בגלל הצניעות.

רציית שלום בית

התחלתי לשמור צניעות ושבת ואז התחיל הבלגן עם בעלי, הוא התחיל להגיד – אני לא התחנתי עם דוסי, תורידי את הבגדים האלה ואם לא אני עוזב את

ואי אפשר להגיע לשם. נותנים לי לשמוע את הניגון של התפילות, הניגון של קריאת תהילים היה כזה מדהים שאי אפשר לתאר. היה שם למעלה נבל מאד גדול והוא היה מנגן את התהילים, גם אם נשמע מקהלה עם מאה נגנים זה לא ישמע כמו הנגינה שמה עם הנבל, פשוט מדהים שאי אפשר להבין את זה.

ואז אחד הנפטרים שאני לא מכירה עולה לגשר מתקרב אלי וצועק: "אסור לבכות בשבת, אסור לבכות בשבת" וחוזר למטה. אכן אני בוכה הרבה בשבת, ואז המלאך הלבן אומר לי: לפני שאנחנו יוצאים מפה את חייבת לבקש סליחה מה' כי אסור לבכות בשבת ואת צריכה לקבל על עצמך לא לבכות יותר בשבת.

לפני שיצאנו מהמקום הזה, עמדתי ובקשתי סליחה ומחילה מה' והמלאך הסביר לי איך להגיד את זה.

לשון הרע

אנחנו יוצאים מהמקום עם הגשר וחוזרים למסדרון, ממשיכים הלאה ועוברים ליד הכניסה הבאה. הכניסה יותר קטנה מהכניסה הראשונה והיא פתוחה. המלאך אומר לי: למקום הזה אנחנו לא נכניס אותך, רק תכניסי את הראש.

אני מכניסה את הראש ורואה אנשים יושבים על הרצפה, כולם לבושים בגדים בצבע אפור, הראש שלהם על הברכיים והם בוכים ובוכים. אני שואלת למה הם בוכים? ומסבירים לי כי יש להם בושת פנים על לשון הרע, על הטלויזיה וחוסר צניעות. המלאך אומר לי לדבר לשון הרע זה יותר גרוע מלאכול חזיר. אני שואלת מה הכוונה שהם בוכים על הטלויזיה? והמלאך אומר: על פריצות וחוסר צניעות. כאשר אדם רואה טלויזיה, הנשמה שלו מצלמת הכל ובשמים היא מצטערת ומתביישת על זה.

הצעקות

אנחנו ממשיכים לאורך המסדרון ומגיעים לכניסה השלישית, אני שומעת רעש מחריד של צעקות וזרחות שבני-אדם לא יכולים לשמוע את זה, אפשר להשתגע רק מהרעש ששומעים שם. היה שם חם ורותח, מלא אדים, היו ריחות כאלה שאני לא יכולה לספר את זה. ממש הזדעזעתי מזה. המלאך אומר לי: כל אשה שהולכת בלי צניעות שורפים לה את הרגליים, את הראש, את הידיים, את הציפורניים, כל מקום שלה שלא היה צנוע, שורפים אותו. וכל גבר שהיה לו פיתוי - שורפים אותו. והצעקות והזרחות הם מכל האנשים שנמצאים שמה. המלאך אומר לי: אשה שהולכת בלי צניעות זה הדבר הכי גרוע. לא נותנים לי להיכנס, רק לשמוע את הצעקות של האנשים שם ואז המשכנו.

נשים צנועות

כאן אנחנו מתחילים לעלות למעלה, הגענו לעולם יותר גבוה ואנחנו נכנסים למקום בו אני רואה המון נשים לבושות בצניעות, מה זה צנוע - חבל על הזמן, מכוסות מכף רגל ועד ראש, היה להם אור כל כך חזק כמו של פרוז'קטורים, כל כך מסנוור, ומסביב לכל אשה - אורות, אורות, אורות. אי אפשר לתאר את זה. המלאך אומר לי: כמו שהאשה מתלבשת בעולם למטה (בעולם הזה) - ככה מלבישים אותה למעלה. בצד האחר ראיתי גברים שהולכים עם ציציות וטליתות ומניחים תפילין. המלאך אומר לי: כמו שמתנהגים למטה, ככה הם למעלה - אותו לבוש, אותה התנהגות.

ארמון שבת קודש

אנו עולים יותר למעלה ואני רואה ארמון יפה בצבע לבן, לפני הארמון ישנו שער גדול ולבן, מלאך בצבע לבן פותח את השער ואנחנו פוסעים בשביל המוביל לארמון, השביל מואר מכל הצדדים באורות אורות. על הארמון ישנו כתר גדול ונוצץ בכל מיני צבעים של אורות שאי-אפשר לתאר את זה במילים. אני לא יכולה להסיר את עיני מהיפי הזה. על הארמון כתוב "שבת קודש". מכניסים אותי לתוך הארמון, אני רואה אולם גדול ובאמצע שולחן שבת ערוך מכל טוב, עם כל מיני מטעמים. ליד השולחן יושבים חתן וכלה לבושים בגדים צנועים בצבע לבן והם שרים "לכה דודי לקראת שבת". אחרי שיצאנו מהארמון המלאך אומר לי - השבת היא קודש קודשים, צריך לדעת איך לשמור שבת. לא כל אחד יכול להיכנס לארמון הזה - רק אלה ששומרים שבת. אבל גם אלה ששומרים שבת, אם אין להם צניעות - הם לא יכולים להיכנס. אחרי כל מקום שהיינו המלאך אומר לי "את מבינה?", את מבינה?".

מה קורה לאשה שעושה מבעלה סמרטוט

ראיתי שם למעלה זוג בעל ואשה, הביאו אותם למעלה בגלל שהאשה עושה מבעלה סמרטוט, לא מכבדת אותו וכל הזמן היתה יורדת עליו, אז מה עשו שם למעלה והראו לי את זה – לקחו את הכתובה שלה, קרעו אותה מול העיניים של האשה ואמרו לה – אם היא מוכנה לכבד את בעלה ולתת לו כבוד, אם היא מוכנה להיות אשה הגונה וטובה – הם יתחננו שוב ויעשו להם חופה בשמים,

הבית. אמרתי לו - אני לא יכולה לעזוב את הצניעות, החיים של אמא שלי בידי, היא נרפאה בגלל הצניעות שלי. וכך היו כל פעם מריבות, היתה לנו אינתיפאדה בבית ולא ידעתי מה לעשות. יום אחד הוא אומר לי - החלטתי להתגרש ממך, או שאת מורידה את כל הסמרטוטים האלה או שאני עוזב את הבית. וכך בלי הרבה ברירה ועם דליים של דמעות בעיניים, אני אוספת את כל הבגדים הצנועים שלי, את המטפחות, הגרביים, את הכל אני שמה במזוודה גדולה ונוסעת לאשה שהכרתי פעם שהיתה מקבצת נדבות. אנחנו נפגשות ואני אומרת לה -

"אני נותנת לך את כל הבגדים שלי במתנה, תמכרי אותם, תחלקי אותם, תעשי איתם מה שאת רוצה". היא שואלת אותי מה קרה? אני מספרת לה את כל הסיפור, בעלי לא רוצה את הבגדים האלה, אני לא יכולה יותר והתחלתי לבכות. אז היא אומרת לי - תשמעי טוב, אני אשמור לך את הבגדים. אני יודעת ואני בטוחה שאת תחזרי לבגדים האלה. השארתי אצלה את הבגדים וחזרתי הביתה. סה"כ ויתרתי על הבגדים כי לא רציתי להתגרש, רציתי שלום בית.

סבא

עוד חלום שהיה לי, את המשק שאנחנו גרים בו היום קבלנו בירושה מסבא ז"ל, אחרי שהתחלתי לשמור שבת וצניעות, בא אלי הסבא בחלום ואומר לי - את מקדשת לי את הבית בעולם הזה וזה מקדש לי את הבית בעולם למעלה. כפי שציינתי קודם אנחנו גרים במושב חילוני לגמרי. כל מי שנפטר במושב בא אלי בחלום ומבקש ממני - תתפללי עלי. ואז קבלתי על עצמי בלי נדר, שכל התפילות והתהילים והמצוות שאני עושה יהיו לעילוי נשמות כל שוכני עפר עמך עם ישראל.

לפני הרבה שנים נפטרה זמרת שהייתה מאד מפורסמת, היא באה אלי בחלום ואומרת לי - כל פעם שמישהו שומע את השירה שלה נשרף לה הגרון ("קול באישה ערוה" גמרא, ברכות כד.), אז כדאי לדעת - אם אתה שומע קול זמר של אישה ואתה סוגר את המכשיר - אתה עושה מצוות חסד עם הנפטרת ועם עצמך בכך שאתה לא שותף לעבירה זו.

שאלות ותשובות

שאלה: אומרים חז"ל שהעולם הזה הוא עולם התיקון, בעולם הזה ניתן לתקן את הנשמה ושמייעים למעלה - כבר אי-אפשר לתקן.

תשובה: כשמגיעים למעלה, זהו-זה, תם ונשלם, נגמרה העבודה של האדם. כל עוד אנחנו פה בעולם הזה - אנחנו יכולים לתקן (מידות, חסד, קדושה, צניעות וכו'). למעלה אמרו לי - כל נשמה יודעת את האמת, היא יודעת בדיוק מה היא צריכה לתקן, אבל אנחנו לא יודעים להקשיב לנשמה. אנחנו צריכים לשמוע לנשמה ולא לגוף ולא לדמיונות וליצרים שלנו. אם נדע להקשיב לנשמה - הנשמה שלנו תדריך אותנו מה לתקן, אבל יש לנו יצר הרע שהוא משפיע על המעשים שלנו, מפתה אותנו ומכשיל אותנו בעבירות.

היצר הרע נותן לנו להבין במחשבה כאילו אנחנו בסדר, אפשר להמשיך ככה, אבל אנחנו בכלל לא בסדר, אם אשה הולכת לא צנוע, היצר הרע בא ואומר - את לבושה צנוע, הרי כל השכונה הולכת כך, אבל אנחנו לא בסדר. בגלל הפיתויים של היצר הרע אנחנו עושים עבירות, אנחנו בעצמנו מביאים עלינו את כל הייסורים והצרות שלנו.

כאשר אני הולכת בצניעות כמו שלימדו אותי שמה, אני יודעת ומרגישה שהנשמה שלי שמחה ומאושרת. הנשמה אומרת לי - את מלבישה אותי, את מזכה אותי, את לא מלכלכת אותי ...

כל מי שיש לו יראת שמים ומרגיש את הנשמה, הוא מרגיש שהנשמה מדברת איתו, מכוונת אותו. בכל מקום אדם צריך להתנהג בכבוד ובקדושה, גם בחדרי חדרים.

שאלה: שמעתי כי הבושה זה העונש הכי כואב לנשמה כשהיא מגיעה למעלה.

תשובה: הכי הכי שאי-אפשר להאמין.

אחרי 25 שנה

עברו כבר הרבה שנים, כיום אני לובשת מטפחת עם קשר כפי שלמדו אותי בשמים. ועל המטפחת עוד שתי מטפחות כך שאני יודעת שזה הדוק וצמוד, לא עולה ולא יורד. ולמה אני חובשת שלוש מטפחות? כי ראיתי את האמת למעלה, בשמים - הצניעות של האשה זה הדבר הכי חשוב, אשה בלי צניעות - ה' ירחם. גם אם אני אשתגע מחוס ואזיע מחוס, ככה אני אלך, כי ככה הלבישו אותי בשמים ואני לא אשכח את זה בחיים שלי. היום אני לבושה עם גרבים עבות גם בקיץ. נעליים סגורות, חצאית ארוכה עד לקרסול וחולצה רחבה עם שרוולים עד כפות הידיים. ללבוש שלי אין קיץ ואין חורף, הוא אותו דבר כל עונות השנה, זה לא משנה אם בחוץ 45 מעלות חום, תמיד הוא אותו דבר.

אחרי שהבנתי כמה זה חשוב איזה רעש זה עושה בשמים, אני אומרת תהילים כל יום, כל שבוע אני גומרת לקרוא את ספר תהילים.

אני מבקשת לסיים את סיפור המעשה עם דברי חז"ל - בזכות נשים צנועות נגאלו אבותינו ממצרים ובזכותן עתידין להיגאל (קב הישר פ"ב). בנות-ישראל היקרות והאהובות, אבא שבשמים מחכה לנו, אנא, בואו יחד ונביא את הגאולה, הגיע הזמן...

בכיתי בלי הפסקה

וכך עברו כמה חודשים עד שיום אחד ראיתי שהנשמה שלי צועקת ובוכה, התחלתי לבכות והתגעגעתי לבגדים הצנועים שלי. לקחתי את האוטו ונסעתי לים, למקום שאף אחד לא רואה ואף אחד לא שומע. ישבתי לבד על החוף ואמרתי - "ריבוננו של עולם, או שאתה מחזיר אותי ללבוש את הבגדים הצנועים שלי, או שתיקח אותי..."

ישבתי שם מול הים איזה חצי יום, צעקתי בכיתי ובכיתי בלי הפסקה, שפכתי שמה דליים של דמעות, "ריבוננו של עולם, אם אתה לא מחזיר לי את הבגדים ואת השבת שכבר טעמתי את הטעם הטוב שלהם והייתי מאושרת עם זה. אם אני לא חוזרת לזה אני לא רוצה לחיות..."

חזרתי הביתה ובלילה אני חולמת חלום - ובחלום אני רואה את רבי מאיר בעל הנס והרמב"ם והם אומרים לי שלמעלה הם שולחים לי חוט של חסד ואני אחזור לבגדים שלי ולשבת שלי. לא האמנתי כל-כך לחלום הזה. חלפו כמה ימים ואני חולמת שוב - הנשמה שלי יוצאת מהגוף ואני עולה מעלה מרחפת מעל המושב ופתאום אני מוצאת את עצמי יושבת בבית-הכנסת העתיק של הבעל השם טוב והוא אומר לי במילים האלה - לבעלך יהיה התקף לב ואסור לך לגלות לו את זה, אבל אל תדאגי. את תיקחי אותו לבית החולים תל-השומר ותלכי לאשה הזו שנתת לה את הבגדים, אל תיקחי את הבגדים ממנה, אלא תקני אותם ממנה, כי את נתת לה אותם במתנה ואת צריכה לקנות אותם ממנה. היא לא נגעה בבגדים שלך, תלכי תלבישי את הבגדים ותחזרי לבעלך בבית החולים.

ובאמת, כך זה היה... לאחר כשבוע בעלי מקבל התקף לב, נסענו לבית-חולים תל השומר. כל הדרך ידעתי, אבל לא אמרתי לו. אחרי שהרופא בדק אותה הוא אמר - "דחוף, צריכים להכניס אותה לניתוח" וכשהוא נכנס לניתוח נסעתי לאשה שנתתי לה את המזוודה עם הבגדים שלי, קניתי את הבגדים ממנה, החלפתי את הבגדים וחזרתי לבעלי בתל השומר, הוא היה כבר אחרי הניתוח בטיפול נמרץ. אני נכנסת למחלקה, בעלי שוכב שם עם כל מיני צינורות ומכשירים שמחוברים אליו, כשאני מתקרבת אליו הוא פוקח את עיניו, רואה אותי עם כל הבגדים הצנועים שלי ואומר לי - לעולם אל תורידו את הבגדים האלה. אחר-כך הוא אמר לי כי אמרו לו בשמים שאם הוא יפריע לי הם יקחו אותו... אחרי שקבלתי עלי את הצניעות היו לי מידי פעם רגעים לא קלים, הייתי הולכת ברחוב היו צוחקים עלי ומדברים אלי לא יפה - מה כל הסמרטוטים האלה? מה קרה לך? השתגעתי? את נראית כמו ערביה, הולכת כמו פטמה. היה לי מאד קשה במושב, אמרו לבעלי - תזרוק אותה מהבית, מה אתה מחזיק את הפטמה הזאת בבית. אבל אחרי שהזהירו אותה בשמים - לא היה לו מה להגיד. אבל אני לא התייחסתי, אני יודעת שה' איתי ושומר עלי כל רגע...

אבא שלי

לפני כעשרים שנה אבי נפטר, לפני שהוא נפטר, הראו לי בשמים את מודעות האבל שלו, במהלך השבעה באו אלי בחלום שני מלאכים ואמרו לי - בגלל שאבא שלי לא שמר מצוות ולא אומרים עליו קדיש הוא נמצא במקום נמוך, אבל אם אני אסכים שכל מה שאני אגיד וכל מה שאעשה זה יהיה לזכות אבא, אז אבא יהיה במקום מאד גבוה. הסכמתי, הם עשו איתי חוזה ואני חתמתי עליו. עד היום אני זוכרת את החוזה. אחרי גילוי המצבה ראיתי בחלום את אבא שלי עם הרבה שמחה על פניו והוא יושב במקום מאד גבוה, הוא חיבק אותי ואמר שזה בזכות הצניעות שלי. וכדאי לדעת - הנשמות הן נצחיות, גם 50 שנה אחרי